

94

ועד המשפחות הטכולות ממערכות ישראל ושירות בצ.ה.ל ירושלים
שכונת בית הכרם - יפה נוף

מען: ת.ד. 3441 ביה הכרם טלפון: 02-523617

שאלון עדכון

יש לצרף תמונת החלל

3. פרטי האשה:
שם פרטי: _____
שם משפחה: _____
מצב משפחתי: _____
טלפון: _____
כתובת נוכחית: _____

א. פרטי החלל:
שם פרטי: _____
שם משפחה: _____
מט: _____
ושלבה ומקום נפילתו: _____
תאריך נפילתו: _____
מצב משפחתי ביום הנפילה: _____
7.10.1973

השם: _____
הגיל: _____
4. _____
5. _____
6. _____

ג. ילדים:
השם: _____
1. _____
2. _____
3. _____

2. שם האב: _____
שם משפחה: _____
שנת לידה: _____
כתובת: _____
02-638418 טל: _____
1921 _____
סלולר 16/8, י"פ

ד. הנרי החלל:
שם האב: _____
שם משפחה: _____
שנת לידה: _____
כתובת: _____
02-638418 טל: _____
1920 _____
סלולר 16/8, י"פ

טלפון: _____
כתובת: _____
14006 MYRTLE LAKE
HOUSTON TX 77079
USA

ה. אחים ואחיות של החלל:
שם פרטי: _____
שם משפחה: _____
1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

1. פעולות שנעשו להנצחת החלל:
הוצאת ספר/אלבום/חוברת _____
מלגות _____
ועדונת ספר תורה _____
פעולות אחרות _____
2. חתימה ע"י ארסן "כ"ר"
3. ספרים אלה _____
4. AAEI SCHOLARSHIP FUND
הצעות לפעולות אחרות להנצחת חללים:
1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

רמון, יעקב-שמואל

יעקב-שמואל, בן רות ומשה, נולד ביום ד' בטבת תשי"ד (10.12.1953) בסיאטל שבארצות-הברית. הוא למד שם בבית-הספר הממשלתי "מרסר" ובחדר, בבית-הספר היהודי-קונסרבטיבי. יעקב אהב ספורט ובמיוחד אהב סקי, היה שחקן שחמט מעולה וחלם להיות רופא, כדוגמת אביו. בשעות הפנאי ניגן בקלרנית ובסקסופון, וכשהתבגר התמחה כמתופף והקים להקה. בשנת תשכ"ח עלתה המשפחה לארץ וקבעה את מושבה בירושלים.

יעקב נכנס ללמוד בבית-הספר התיכון "בויאור", ואף כי סבל לא מעט קשיי שפה והתאקלמות, הצליח לעבור את בחינות הבגרות בעברית. בתקופת לימודיו הצטרף לתנועת "השומר הצעיר", שם גם הכיר את חברתו שמחונה.

יעקב גויס לצה"ל במחצית אוקטובר 1971, וכחבר גרעין "כינר" הוצב לנח"ל המוצנח. במסגרת שירותו עבר קורס חובשים קרביים וקורס צניחה. לאחר שסיים את קורס החובשים בהצטיינות, החליט שברבות הימים ילמד רפואה, אך את שאיפתו זו לא הצליח להגשים. סיפרו עליו חבריו לגרעין: "בגרעין היינו כולנו צברים מחוספסים. יעקב, עם חולצתו המרושלת ומכנסי הג'ינס, ניכר בשונותו. קראנו לו ג'ייקוב. לאחר תקפת היכרות קצרה גילינו שמאחורי ההופעה החיצונית האמריקנית, מסתתר בחור כלבבנו. תמיד היו לו רעיונות השתוללות: נסיעה בג'יפ בלילה חשוך וגשום, רחצה לילית

2606

2604

בבריכה, הפרעת מנוחת השכנים ועוד כהנה וכהנה. הייתה לו התלהבות שסחפה את כולם, וקשה היה לסרב להצעות המטורפות שלו. כמעט שלא ניתן למנות את אהבותיו של ג'ייקוב. אהבתו הגדולה הייתה כמובן שמחונה — חברתו שממנה לא נפרד אף לרגע. האהבה האחרת הייתה הביולוגיה. הוא נהג לאסוף צמחים ולהגדירם לפי משפחותיהם. אהבה נוספת הייתה החובשות והרפואה, אך האהבה הגדולה שבכולן הייתה... השוקולד. ורד, האקונומית, רדפה אותו כי נהג 'להחרים' קופסאות פח של שוקולד ולזלזלן להנאתו. לעומת הסבל שגרם לנו בענייני השוקולד, נהנינו כולנו מאהבתו למוסיקה. הוא לא התעצל והביא מהבית פטיפון ותקליטים, ובערבים היינו מאזינים לצלילים. שמחת החיים של ג'ייקוב ניכרה בכל פועלו. תמיד היה עליו ומאושר. כל דבר שעשה, עשה בהתלהבות מקודשת. כאשר החליט ללמוד רפואה, החל לקרוא ספרים עבי כרס בנושא. לחברתו האהובה היה נאמן בכל נימי נפשו. בעצם, הוא אהב את הכל ואת כולם. גם אנחנו אהבנו אותו. במלחמת יום הכיפורים שירת יעקב כחובש קרבי ברימת הגולן. בקרב הקשה על תל סאקי, שהתחולל ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973). נפגע ונפל. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל, בירושלים. השאיר אחריו הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב שר הביטחון דאז, משה דיין: "יעקב היה חייל מסור וחבר נאמן. הוא היה אהוד על כל מי שהכירו". חברי גרעין "כינר" הוציאו לאור חוברת לזכרו, שבה רשמו מדבריהם, מזכרונותיהם וממכתביו.

7.10.1973

יעקב-שמואל רמון

נולד בד' בטבת תשי"ד, 10 בדצמבר 1953 בסיאטל שבארה"ב.
נפל בי"א בתשרי תשל"ד, 7 באוקטובר 1973 ברמת הגולן.
בוגר מחזור תשל"א.

ילדותו של יעקב עברה עליו בסיאטל. שם למד בבית-הספר היסודי "מרסר". את לימודי היהדות השלים תחילה ב"חדר", ואחר-כך בבית-ספר קונסרבטיבי. בקהילה היה מוכר כספורטאי שאהב סקי, כשחקן שחמט מעולה ונגן קלרינט וסקסופון. כשהתבגר עבר לנגינה בכלי הקשה והקים להקה. הוא אהב מוסיקה, ובעיקר מוסיקת מחתרת.

לאחר העלייה ארצה בתשכ"ח החל ללמוד ב"בויאר". הוא התמודד עם קשיי השפה, התאקלם בחברת בני גילו והצטרף לתנועת "השומר הצעיר". הוא חלם להיות רופא כאביו, והשקיע הרבה בלימודי הביולוגיה. למד להכיר את הצמחייה הארצישראלית, ואהב לטייל ולזהות צמחים. משהתברר לו, שציוני הבגרות שלו בביולוגיה ובמתמטיקה אינם טובים דיים לקבלה לרפואה, נבחן בחינות חוזרות.

לבושו מרושל, לא מסופר, שמח, מגלגל סלנג ישראלי במבטא אמריקאי, נראה עדין, נשמע רומנטי ואידאליסט, ובו בזמן בעל מרץ עצום וראשון לכל תעלול. הוא היה ראש לחבורה שעשתה חיים בכל הזדמנות.

יעקב התגייס לנח"ל מוצנח והיה חייל טוב, אך לא כל כך ממושמע. לא פעם עקף פקודות, אך נענש מעט. בתקופת השירות הצבאי התחזק רצונו לעסוק ברפואה. הוא התנדב לקורס

חובשים קרביים, ונהנה מן החלק העיוני והמעשי. הוא הביא אתו לקיבוץ ספרי רפואה, ושמח לשמש כיועץ בענייני בריאות לכל פונה. הוא שמח ללוות טיולי גדנ"ע כחובש קרבי.

במכתביו ביטא קשר חם לחבריו בגרעין, ויחד אתם כתב מכתב לחבר שעזב את הגרעין. יעקב (שכונה "ג'יקוב") נתן ביטוי בדבריו להשקפתו על מחויבותו של הפרט למלא תפקיד פעיל ביחידה נבחרת, גם כשאין השירות הצבאי הולם את האידאליים של הפרט. ההגנה על הכלל קודמת לאידאליים של הפרט, שימומשו רק אם יובטח שלומה של הארץ.

במכתביו לחברתו ביטא רגשות חזקים וטווה תכניות לחיי קבע ביניהם.

משפרצה מלחמת יום הכיפורים, נמצא באל-על שברמת הגולן. משהחלה הפלישה הסורית, יצא כחובש קרבי עם קבוצת חיילים לחלץ יחידה שכותרה בתל איסאקי. יעקב נהרג עם רוב חבריו בקרב זה עם הסורים.

קטע ממכתב שכתב יעקב לחבר שסרב להתנדב לצנחנים:

"... הוכחת בדברייך שיטה ישנה - במקום להתמודד עם בעיה קשה, הנך מתחמק ממנה. בזה שאתה וחבריך אינכם מוכנים להשתתף ולקחת חלק ביחידה מובחרת, אתם מתעלמים מן העובדות של העבר וגם ההווה.

אילו לא היתה קיימת יחידה כזו ולא היו חבריה שהיו מוכנים לקחת בה חלק, אז יש לי ספק אם היתה לך הזדמנות לחלום בעננים אידיאליים רחוקים. האידאליים הם יפים אך המציאות שלנו מוכיחה שאידאולוגיה זו לא מספיקה, ועלינו לעמוד על רגלינו במקום לחלום, ולהגן על עצמנו."

"לתת להם פאר תחת אפר"

(ישעיהו ס"א)

האגודה לקידום החינוך
בית הספר התיכון והפנימייה ע"ש מיי בויאר בירושלים

יעקב-שמואל רמון

נולד בד' בטבת תשי"ד, 10 בדצמבר 1953 בסיאטל שבארה"ב.
נפל בי"א בתשרי תשל"ד, 7 באוקטובר 1973 ברמת הגולן.
בוגר מחזור תשל"א.

ילדותו של יעקב עברה עליו בסיאטל. שם למד בבית-הספר היסודי "מרסר". את לימודי היהדות השלים תחילה ב"חדר", ואחר-כך בבית-ספר קונסרבטיבי. בקהילה היה מוכר כספורטאי שאהב סקי, כשחקן שחמט מעולה ונגן קלרינט וסקסופון. כשהתבגר עבר לנגינה בכלי הקשה והקים להקה. הוא אהב מוסיקה, ובעיקר מוסיקת מחתרת.

לאחר העלייה ארצה בתשכ"ח החל ללמוד ב"בויאר". הוא התמודד עם קשיי השפה, התאקלם בחברת בני גילו והצטרף לתנועת "השומר הצעיר". הוא חלם להיות רופא כאביו, והשקיע הרבה בלימודי הביולוגיה. למד להכיר את הצמחייה הארצישראלית, ואהב לטייל ולזהות צמחים. משהתברר לו, שציוני הבגרות שלו בביולוגיה ובמתמטיקה אינם טובים דיים לקבלה לרפואה, נבחן בחינות חוזרות.

לבושו מרושל, לא מסופר, שמח, מגלגל סלנג ישראלי במבטא אמריקאי, נראה עדין, נשמע רומנטי ואידאליסט, ובו בזמן בעל מרץ עצום וראשון לכל תעלול. הוא היה ראש לחבורה שעשתה חיים בכל הזדמנות.

יעקב התגייס לנח"ל מוצנח והיה חייל טוב, אך לא כל כך ממושמע. לא פעם עקף פקודות, אך נענש מעט. בתקופת השירות הצבאי התחזק רצונו לעסוק ברפואה. הוא התנדב לקורס

חובשים קרביים, ונהנה מן החלק העיוני והמעשי. הוא הביא אתו לקיבוץ ספרי רפואה, ושמח לשמש כיועץ בענייני בריאות לכל פונה. הוא שמח ללוות טיולי גדנ"ע כחובש קרבי.

במכתביו ביטא קשר חם לחבריו בגרעין, ויחד אתם כתב מכתב לחבר שעזב את הגרעין. יעקב (שכונה "ג'יקוב") נתן ביטוי בדבריו להשקפתו על מחויבותו של הפרט למלא תפקיד פעיל ביחידה נבחרת, גם כשאין השירות הצבאי הולם את האידיאלים של הפרט. ההגנה על הכלל קודמת לאידיאלים של הפרט, שימומשו רק אם יובטח שלומה של הארץ.

במכתביו לחברתו ביטא רגשות חזקים וטווה תכניות לחיי קבע ביניהם.

משפרצה מלחמת יום הכיפורים, נמצא באל-על שברמת הגולן. משהחלה הפלישה הסורית, יצא כחובש קרבי עם קבוצת חיילים לחלץ יחידה שכוותרה בתל איסאקי. יעקב נהרג עם רוב חבריו בקרב זה עם הסורים.

קטע ממכתב שכתב יעקב לחבר שסרב להתנדב לצנחנים:

הנך מתחמק ממנה. בזה שאתה

רמון, יעקב-שמואל

יעקב-שמואל, בן רות ומשה, נולד ביום ד' בטבת תשי"ד (10.12.1953) בסיאטל שבארצות-הברית. הוא למד שם בבית-הספר הממשלתי "מרסר" ובחדר, בבית-הספר היהודי-קונסרבטיבי. יעקב אהב ספורט ובמיוחד אהב סקי, היה שחקן שחמט מעולה וחלם להיות רופא, כדוגמת אביו. בשעות הפנאי ניגן בקלרנית ובסקסופון, וכשהתבגר התמחה כמתופף והקים להקה. בשנת תשכ"ח עלתה המשפחה לארץ וקבעה את מושבה בירושלים.

יעקב נכנס ללמוד בבית-הספר התיכון "בויאר", ואף כי סבל לא מעט קשיי שפה והתאקלמות, הצליח לעבור את בחינות הבגרות בעברית. בתקופת לימודיו הצטרף לתנועת "השומר הצעיר", שם גם הכיר את חברתו שמחונה.

יעקב גויס לצה"ל במחצית אוקטובר 1971, וכחבר גרעין "כינר" הוצב לנח"ל המוצנח. במסגרת שירותו עבר קורס חובשים קרביים וקורס צניחה. לאחר שסיים את קורס החובשים בהצטיינות, החליט שברבות הימים ילמד רפואה, אך את שאיפתו זו לא הצליח להגשים. סיפרו עליו חבריו לגרעין: "בגרעין היינו כולנו צברים מחוספסים. יעקב, עם חולצתו המרושלת ומכנסי הג'ינס, ניכר בשונותו. קראנו לו ג'ייקוב. לאחר תקפת היכרות קצרה גילינו שמאחורי ההופעה החיצונית האמריקנית, מסתתר בחור כלבבנו. תמיד היו לו רעיונות השתוללות: נסיעה בג'יפ בלילה חשוך וגשום, רחצה לילית

בבדיקה, הפרעת מנוחת השכנים ועוד כהנה וכהנה. הייתה לו התלהבות שסחפה את כולם, וקשה היה לסרב להצעות המטרופות שלו. כמעט שלא ניתן למנות את אהבותיו של ג'ייקוב. אהבתו הגדולה הייתה כמובן שמחונה — חברתו שממנה לא נפרד אף לרגע. האהבה האחרת הייתה הביולוגיה. הוא נהג לאסוף צמחים ולהגדירם לפי משפחותיהם. אהבה נוספת הייתה החובשות והרפואה, אך האהבה הגדולה שבכולן הייתה... השוקולד. ורד, האקונומית, רדפה אותו כי נהג 'להחרים' קופסאות פח של שוקולד ולזלזל להנאתו. לעומת הסבל שגרם לנו בענייני השוקולד, נהנינו כולנו מאהבתו למוסיקה. הוא לא התעצל והביא מהבית פטיפון ותקליטים, ובערבים היינו מאזינים לצלילים. שמחת החיים של ג'ייקוב ניכרה בכל פועלו. תמיד היה עליז ומאושר. כל דבר שעשה, עשה בהתלהבות מקודשת. כאשר החליט ללמוד רפואה, החל לקרוא ספרים עבי כרס בנושא. לחברתו האהובה היה נאמן בכל נימי נפשו. בעצם, הוא אהב את הכל ואת כולם. גם אנחנו אהבנו אותו. במלחמת יום הכיפורים שירת יעקב כחובש קרבי ברמת הגולן. בקרב הקשה על תל סאקי, שהתחולל ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973), נפגע ונפל. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, בירושלים. השאיר אחריו הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב שר הביטחון דאז, משה דיין: "יעקב היה חייל מסור וחבר נאמן. הוא היה אהוד על כל מי שהכירו".

חברי גרעין "כינר" הוציאו לאור חוברת לזכרו, שבה רשמו מדבריהם, מזכרונותיהם וממכתביו.